

הפורחת בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוזו
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום ראשון א' אלול תשפ"ב | דף היומי בבלי: כתובות נג | דף הכולל: כתובות ע.
דף היומי בהלכה: מאמצע סעיף ג' "ואם התנה" עד אמצע הסעיף "אזמניה ולא צר ביה".
מוסר: שמירת הלשון - פרק י"ז 'וכל זה' עד סוף שער הזכירה .
קנין חכמה הלימוד השבועי: שער יחוד המעשה פרק ה' 'ואם לא תשמע לו' עד סוף פרק ו' סוף השער

להצטרפות לקבלת הפותח בכל יום במייל: dirshu@dirshu.co.il

"לו היו לנו עיניים, היינו רואים כמה קדושה נשפכת ברחוב בימים האלו" | "הכהן הגדול היה כאן עכשיו!" אמר לי מרן הגראי"ל | תדהמה: מיד לאחר הסעודה הבשרית ביקש האברך מרעייתו כוס קפה! | 2475

על דא ועל הא

לו היו לנו עיני רוח, היינו רואים כמה קדושה נשפכת ברחוב בימים אלו, ימים שכולם מתחזקים ומתעוררים...

מה דרש מרן הגראי"ל שטינמן זצ"ל מזהבחורים בזמן אלול? | הגאון רבי גדליה הוניסברג שליט"א - מגזין 'במה'

הודגש בשיחה שמסר בתחילת השנה, והוא טרח במיוחד לחזור ולהזכיר לבחורים את הענין הזה.

כידוע, בקלם היה בענין זה עבודה מיוחדת, כפי שמסופר על בחור חדש שהגיע לשיבה, לפתע ניגש אליו בחור מבוגר לא מוכר לו, שאלו לשמו ובמאור פנים התעניין בכל תהלוכותיו. הבחור תיאר לאחר מכן, כי מהשיחה הנלבבת והנעימה הוא היה בטוח שהבחור הזה מכירו משכבר הימים והוא התבייש לשאלו לשמו, אך כאשר ראה שהתופעה הזו חוזרת על עצמה שוב ושוב, בכל בחור ותיק שהוא נתקל חזר על עצמו המצב הזה, הוא הבין שדברים בגו, עד ששאל ואמרו לו כי כך הורה הסבא מקלם שבחורים בשיבה נדרש מהם לגלות התעניינות בשני וחובה כמנהג שני ידידים ותיקים. זה נקרא הכנסת אורחים, וזה נקרא נושא בעול עם חבריו.

רבינו זצ"ל היה מעורר וחוזר ומעורר את הבחורים הוותיקים לקבל בסבר פנים יפות את הבחורים החדשים שמגיעים לשיבה. הנקודה הזו ממש כואבת, יש לבחורים פעמים רבות הרבה קשיי הסתגלות, יש הרבה בחורים שכעת עוזבים לראשונה את הבית והם מתגעגעים הביתה, יש בחורים שקשה להם עם החדר בפנימייה, או קבוצה חדשה לא מוכרת, או שהאוכל בשיבה הם לא רגילים אליו, ועוד הרבה בעיות, והנקודה היא שאפשר לפתור המון עם חיוך אחד.

אוי, זה ממש כואב, זה צועק ממש, בחורים יקרים, אתם יכולים ממש בכלום להפוך עולמות, אפשר לבנות בחור עם מחמאה או עם שלום עליכם יפה, למה שלא תחטוף זכות, בלי שום מאמץ ובלי שום טרחה מיוחדת.

אתה רואה בחור חדש בא לשיבה, תן לו יד, תגיד לו 'שלום עליכם' יפה, תשאל אותו בכנות האם חסר לך משהו, אולי אפשר לעזור לך. אתה לא יודע מה אתה עושה, כמה עולמות אתה יכול לבנות. בעבר אירע שרבינו זצ"ל, חזר לשיבה להדגיש ענין זה שלא

בחדווה עילאה, קול התורה מתרונן בראש הרים וחבורות חברות של לומדים מתקבצים לקדש שם ד'.

בחור אחד היה לו צורך לסדר איזה ענין ועל כן הוא חשב להתעכב בבית למספר ימים ולהגיע לשיבה אחרי תחילת הזמן. רבינו זצ"ל אמר לו: "איך אתה רוצה להפסיד מלהיות שותף למעמד קידוש ד' הנורא, אתה לא רוצה להיות נוכח ביום הגדול הזה?!"

לו היה לנו עיני רוח היינו רואים כמה קדושה נשפכת ברחוב בימים אלו, ימים שכולם מתחזקים ומתעוררים (כאיל-תערוג).
(במה' bama.org.il)

הנה הימים הנפלאים ימי חודש אלול ממשמשים ובאים, רבינו הגראי"ל זצ"ל מעורר ובא כי ימים אלו הם הימים הנחמדים ביותר, מטבע הדברים זה זמן מיוחד, מעורר, וכדאי לנצל זמן כזה. בימים אלו של תחילת זמן אלול, ימים מרגשים מאוד, ריבוי עצום של כבוד שמים, קול ד' בהדר נישא ברמה, מאות אלפים ויותר בכל העולם כולו מתאחדים באחת להתחיל מחדש, ביום זה עם ישראל מכתיר את הקב"ה בכתר הכבוד, מקדימים את ההכתרה מראש השנה לראש חודש אלול.

הנה מגיע היום שבו כל לומדי התורה חוזרים לבתי התלמוד בחשק ובשמחה, כמה נחת רוח יש להקב"ה ביום זה, כל העולמות

יהלומים מגדולי ישראל

"באחת הפעמים שבאתי ללמוד עם מרן הגראי"ל שטינמן זצוק"ל, אמר לי רבינו באופן נדיר ושלא כדרכו לספר מי היה אצלו: 'אתה יודע מי היה כאן? הכהן הגדול היה כאן, חכם שלום הכהן'"

היה חלש ומיעט לדבר. אמר לו חכם שלום במאור פניו הנודע: 'כל העולם מצפים לשמוע מראש הישיבה'. ואכן מרן הגראי"ל התאמץ והתחזק מעל כוחותיו והשיב לחכם שלום בדברים".

עוד מספר הגאון שליט"א: "באחת הפעמים שבאתי ללמוד עם מרן הגראי"ל שטינמן זצוק"ל, אמר לי רבינו באופן נדיר ושלא כדרכו לספר מי היה אצלו: 'אתה יודע מי היה כאן? הכהן הגדול היה כאן, חכם שלום הכהן', והוסיף מיד על מנת להחשיבו: 'אתה יודע שהוא כהן?!'

"יש מכנה משותף מיוחד בין מרן הגראי"ל וחכם שלום", מוסיף הגאון שליט"א. "שניהם, כאשר היו מדברים באירועים היו מיד פותחים בתוכן דבריהם, בלי 'חנופה' כביכול לאנשים. היו אנשי אמת, אנשים נקיים, בעלי ענווה ושפלות נדירים. אני יכול להעיד שמרן הגראי"ל אהב מאוד בחכם שלום את הענווה והאמת שבו.

מרן הגר"ח קניבסקי זצוק"ל, אשר נסתלק מעמנו בשנה זו למגינת ליבם של כלל ישראל, היה מכבד מאוד את חכם שלום, כפי שמעיד נכדו נאמן ביתו הרה"ג ר' יעקב ישראל קניבסקי שליט"א.

"הרב היה מכבד אותנו מאוד ואף התבטא כמה פעמים ואמר לנו: 'צריך לכבד אותנו, הוא כהן חשוב'".

מתוך כתבתו של הרב יחיאל סבר במגזין 'במה' bama.org.il

לאורך השנים שרר קשר עז ומיוחד בין מרן הגראי"ל שטינמן זצוק"ל ומרן הגר"ח קניבסקי זצוק"ל ויבלחט"א מרן הגר"ג אדלשטיין שליט"א, למרן הגר"ש כהן זצוק"ל. הם העריכוהו עד מאוד. מרן הגראי"ל שטינמן זצוק"ל התבטא עליו באופן נדיר בשבחים רבים והפליג במעלתו על היותו כהן וכך גם מרן הגר"ח קניבסקי זצוק"ל.

"לפני כחמש עשרה שנים", מספר הגאון רבי מרדכי בונם זילברברג שליט"א, "היה נידון על שולחנו של רבינו הגראי"ל ועלה שמו של חכם שלום. אמר רבינו: 'כבר לפני ששים שנה היה חכם שלום נחשב מהעילויים הגדולים בירושלים!' כך התבטא מרן הגראי"ל כבר לפני 15 שנה.

"לאחר הסתלקות מרן הגראי"ל שטינמן, חכם שלום אמר שיעור בישיבתו 'פורת יוסף' והתבטא: 'את הרב שטינמן הספדתי כי אני מכיר אותו'.

"ההיכרות הראשונית שלהם היתה כבר לפני שנים רבות, כאשר מרן הגראי"ל אמר שיעור ב'פורת יוסף' וחכם שלום שמע את השיעור מתחילה ועד סוף. הם נפגשו המון בוועד הישיבות, שם נרקמה ידידות עזה ביניהם.

"בשנה האחרונה לחייו של מרן הגראי"ל, בעת שהיה על ערש דווי, בא חכם שלום לבקרו בביקור מרגש במיוחד. מרן הגראי"ל

רוצים לקבל את 'לקראת שבת' מדי שבוע ישירות למייל?

שלח מייל ל- dirshu@dirshu.co.il

בעיניים דומעות אנחנו מביטים אחריהם ומאחלים להם: עלו והצליחו

שנסתיר מהם את הדמעות הללו, לא כדאי שנלחש בקול שקט מדי את האיחולים האלו.

נגיד להם בפה מלא: בנינו היקרים, אנחנו שמחים בכם, אנחנו גאים בכם. גם אם לא תמיד אתם מצליחים, גם אם לפעמים זה קשה לכם, אפילו קשה מאוד, אנחנו גאים בכם על כך שאתם ממשיכים להתאמץ, על כך שאתם מוסיפים לחתור ולטפס במעלה הפסגה.

אנחנו בוטחים בכם, בביטחון מלא ובלי שום ספק, בעזרת ה' אתם תמשיכו להתאמץ ולשקוד על התורה, עד שיקוימו בכם דברי התוספות, וכל אחד ואחד מכם יהיה אדם גדול בעזרת ה'. אם אנחנו נגיד את זה לילדים שלנו, אם אנחנו לא נסתיר מהם את הרגשות הללו, אין ספק שהדבר ידרבן אותם, ויגרום להם להתאמץ יותר, או אז אכן יתקיימו וימומשו התקוות הללו בסייעתא דשמיא.

ראש חודש אלול. קול השופר כבר מרעיד את הלבבות. בחלק מהקהילות כבר נשמעת נעימת הסליחות, אבל החלק החשוב ביותר להיום, הוא פתיחת הזמן בעולם הישיבות.

הם ממלאים את הרחובות, הבחורים הצעירים. כל האוטובוסים מלאים, העירוניים והבינעירוניים, גלגלי המזוודות מרקדים על המדרכות בקול צהלה ושמחה.

הולכים ללמוד תורה!
כולנו מכירים את דברי התוס' הקדושים: "דרך בהולך ללמוד שנעשה אדם גדול".

היום הם עושים את זה!
כל אחד ואחד מהם, היום, הוא 'הולך ללמוד'.
כל אחד ואחד מהם, היום, הוא 'נעשה אדם גדול'.

ואנחנו, ההורים, מביטים אחריהם, בעיניים דומעות, ומאחלים להם "עלו והצליחו, בנינו היקרים. אלו והצליחו גדולי הדור הבא". אבל כשזה קורה, כדאי שהילדים שלנו ידעו את זה. לא כדאי

הסיפור היומי

**להפתעתו של הרב, הודה האברך בכל פרטי המעשה,
כי כי אכן ביקש מזוגתו כוס קפה לאחר אכילת
בשר. נדהם הרב ושאלו: "זכי ירדת מדעתך?! מה
לאברך חשוב כמותך ולאיסור אכילת בשר בחלב?"**

להתחיל כבר מעכשיו!

שמבעוד מועד (במשך כמה ימים) יוסיף באכילה ושתיה וכך יהא מוכן כראוי לקראת ה'צום'...

משהתבוננתי בזה, הוסיף הנהג לספר, התעוררתי לחשוב, שהנה בעוד כמה שבועות נעמוד כולנו בבתי כנסיות ובבתי מדרשות בחיל וברעדה באמירת 'כל נדרי' לקראת תחילת 'צום' יום הכיפורים ביום בו יחתם גזר דינם של כל באי עולם, והרי גם לזאת לא יתכן להכין עצמנו ברגע האחרון... אלא צריך כבר כמה שבועות מקודם להתחיל 'למלא' את הנפש במעשים טובים, ובזה נזכה להיכנס לימים הקדושים כשהנפש זכה יותר, לכן נטייתי מדרכי במיוחד כדי לגמול עמך חסד ולהביאך למחוז חפצך.

מעשה באשה שבאה לפני הרב וביקשה: יסדר נא רבינו עבורי 'גט' פיטורין מבעלי שנישאתי לו אך לפני שבועיים ימים.

שח הגה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א:

סיפר לי אברך שהוצרך להגיע ביום 'תשעה באב' לבית חולים ככדי לשהות בסמוך למיטת בנו שם, וניסה לעצור 'טרמפ' אשר יובילנו לכל הפחות למקום הסמוך לביה"ח, אך לא עלה בידו... עד שעצר לו 'בעל חסד' והראה לו סימן שיעלה לרכבו, ובטרם הספיק האברך לשאול להיכן פניו מועדות הקדימו הנהג ושאלו איה מחוז חפצו, ואכן, היטה את דרכו והוליכו עד פתח בית החולים.

הודה לו האברך מקרב לב על נדיבותו הגדולה, ולפלגיאיתו מדוע סטה מדרכו עבורו, הסביר הנהג, כי הנה כל אחד מכין עצמו לקראת התענית בריבוי אכילה ושתיה, אמנם, ידוע מה שאומרים הרופאים, כי אין שום תועלת באכילה גסה ושתיה יתר על המידה 'ברגע האחרון'... ואדרבה, נזק יש בדבר, אלא הדרך הנכונה היא

שאלה הרב: מה אירע ביניכם?

ענתה האשה: היום מיד אחר אכילתו סעודת בשר ביקש ממני שאגיש לו קפה עם חלב. הזדעזעתי לגמרי, שאלתיו: שמא שכח בעלי הצדיק שזה עתה אכל בשר?

לא שכחתי, השיב.

אולי כוונתך ל'חלב סויה'?

לא, כוונתי לחלב 'אמיתי', שמוצאו מפרה, ולא ממשקה הדומה חלב...

בזה נוכחתי אפוא לדעת שאין בו יראת שמים ל"ע, וכיצד אדור עמו בכפיפה אחת? הנני מתחננת ומבקשת מהרב שייעשה כל מה שבידו לפרק את החבילה ויפה שעה אחת קודם.

אמר לה הרב: אי אפשר לעשות דבר וחצי דבר מבלי לשמוע תחילה את הצד השני, ומיד הלך אל ה'כולל' בו למד האברך דנן, קרא לו והחל לשוחח עמו כדי לדעת מ'כלי ראשון' גופא דעובדא היכי הוי. אולם הבעל 'הודה' בכל פרטי המעשה, כי אכן ביקש

ממנה כוס קפה עם חלב לאחר אכילת בשר.

נדהם הרב ושאלו: וכי ירדת מדעתך? ומה לאברך חשוב כמותך ולאיסור אכילת בשר בחלב?

השיב לו הבעל, כי בימים הספורים והבודדים שהספיק לחיות עימה למד להכיר בטבעה, כי כל מה שהוא מבקש ממנה נעשה רק כעבור שש שעות... וממילא אין כאן שום חשש של עבירה, כי עד שהיא תכין את הקפה כבר יעברו 'שש שעות', ומותר לו לכתחילה לשתות את החלב...

ולענייני ייאמר: טבעו של אדם, שמשעה שהוא 'נזכר' להתעורר ועד שייצא הדבר למעשה נמשך זמן הרבה, על כן הבה נתחיל מעתה להתעורר ול'התחמם' לקראת ראש השנה, ובזה נקווה שבסייעתא דשמיא נכנס כבר בעובי הקורה ונשלים את העבודה בהגיע הימים הנוראים. כי אילו נמתין ח"ו עד אז, הרי אנו בסכנה שנזכה להתעורר רק לקראת חנוכה...

(באר הפרשה)

הסיפור היומי

לאחר סוכות, כשחזרו הילדים לחיידר שאלו במתח את הרבי מה אירע עם הגזירה הנוראה שריחפה מעל עם ישראל. ענה להם רבי משה בשמחה: "ב"ה, תפילותינו התקבלו והגזירה תוחלף בשלג גדול ונורא שיהיה השנה!"

החורף הגיע, עבר כבר חודש שבט, ואין שום זכר לשלג. אבל רבי משה ווארשווער מרגיע את תלמידיו: השלג הגדול בוא יבוא!...

האמינו לדבריו בכל לב, ושמרו את הדבר בליבם, והחלו לצפות ולייחל לשלג הגדול והנורא החזוי לשנה זו...

הם חיכו וחיכו... החורף הגיע, עברו כבר חדשי חשוון וכסליו, עבר גם חודש טבת ואף חודש שבט, ואין שום זכר לשלג... אבל הרבי הצדיק מרגיע את תלמידיו, השלג הגדול בוא יבוא!

והנה בשלהי אותו חורף לפני חג הפורים אכן הגיע השלג הגדול, שכמוהו לא ידעה ירושלים שנים רבות! הוא נערם בגובה אדיר של כמה מטרים, ועצר את כל מהלך החיים בעיר שחוכרה לה יחדיו.

אחת מן התופעות והנזקים שגרם אותו שלג, היה בעקירת הרבה אילנות משורשם. אמרו על כך צדיקי ירושלים, שאלו האילנות שנעקרו סימן הם על התחלפות וביטול הגזירה, שהם היו במקום כמה צדיקים שהיו צריכים להיעקר מן העולם חלילה, "כי האדם עץ השדה" (דברים כ, יט), והתפילות והבקשות שבימים הנוראים הרקיעו שחקים וביטלו הגזירה!

כאלו היו המלמדים בתלמודי תורה בדור שלפנינו בירושלים של מעלה, אנשים שמשכמם ומעלה מלאים חרדת אלקים, ובעלי מדרגות נשגבות, שהיו מעוררים את לב תלמידיהם לתפילות נוראות בימים המקודשים, ועלתה בידם!

(טיב הקהילה)

שח הגה"צ רבי גמליאל רבינוביץ שליט"א:

סיפר לי הרה"ח ר' שניאור אייזנבך, שבילדותו היה לו מלמד מיוחד בחיידר, איש מורם מעם, ה"ה מוהר"ר משה ווארשווער זצ"ל, הוא היה מפורסם בצדקותו ובתמימות לבבו, ובעיקר ביראתו הקודמת לחכמתו, והיה מקובל בין אנשי ירושלים כצדיק ובעל מדרגה.

שנה אחת בראש חודש אלול, גילה הרבי לאוזן תלמידיו כממתיק סוד מכבשונו של עולם, שגזירה רעה וקשה מרחפת ל"ע על כלל ישראל, ויש להרבות ולהפציר מאוד בתחינות ובתפילות כדי להסיר ולבטל את רוע הגזירה.

מני אז מדי יום ביומו בימי הרצון היה אומר הרבי ביחד עם הילדים פרקי תהילים בהתרגשות מאוד, והיה בוכה בתפילותיו בדמעות שליש. - כך הקפיד על תפילה נוראה זו עם תינוקות של בית רבן בכל ימי הרצון, שמראש חודש אלול ועד יום הכיפורים.

לאחר חג הסוכות, כשחזרו הילדים לחיידר היו מתוחים ומסוקרנים מאוד, ושאלו מיד את הרבי מה נעשה עם אותה גזירה בישא? ענה להם רבי משה ברוב שמחה וגילה: ברוך השם, שהתקבלו צלותהוון ובעותהוון של ישראל, ופעלנו בתפילותינו שהמירו את כל אותה הגזירה, לשלג גדול ונורא!

התלמידים שכבר הכירו וידעו את צדקתו הגדולה של רבם

המטבעות שמונעו טילים / והשיטה המנצחת בחינוך הילדים

מאת: שמואל הלר

תלויים אך ורק בעזרתו יתברך, כתוב כבר במקורותינו שהנותן פרוטה לצדקה על מנת שיחיה בני זה צדיק גמור בנוסף כתוב שצדקה תציל ממוות ובוודאי שמצוות הצדקה תעזור גם לנו, אי לכך הרי לנו פה שקית מלאה בעשרות אגורות ובשקלים ומעכשיו בכל פעם שעולה בנו חשש לגבי מוישי יש לקחת כמה מטבעות ולהכניס לקופת הצדקה, באותו רגע נטר ר' יחזקאל 3 מטבעות והכניס לקופה והתפלל לפני אדון כל שבזכות מצוות הצדקה ירחמו עליו מן השמים ויגזרו על ביתו רוגע ושלווה .

הלילה עבר על ר' יחזקאל מהר משחשב, כבר על הבוקר הוא שם לב שבעצם כל הלילה לא היו אזעקות בעירו. הוא הרהר לעצמו לך תדע אולי הסתיים המבצע והשקט והשלום שבים לשרור בארץ הקודש, אך בדיוק באותו רגע פילחה אזעקה קולנית את האוויר, הוא נשם נשימה עמוקה ואף רץ לחדר הממ"ד לתפוס מחסה מפני טילי האויב, הוא כבר התכונן נפשית לסדרת צרחות וצווחות מבנו מוישי, אך להפתעתו לא היתה גבול, מוישי ישב עירני ונינוח על הריצפה משחק במשחק כלשהיא וכאילו שצפירות האזעקה כלל לא נוגעות אליו, תוך כדי הוא שולף עוד 3 מטבעות מהשקית ומניח בקופת הצדקה, וכמעשהו בראשון כך מעשהו באחרון, הוא נשא תפילה חמה לפני יושב מרומים שרוגע ושלווה תשרה בצל קורתו.

מאותו רגע ואילך מבחינת התנהגותו של מוישי הכל השתנה, לילד המפוחד וההיסטרי אין שום זכר, במקום זה יש ילד רגיל לחלוטין, כשיש אזעקה הוא נכנס כמו כולם לחדר ממ"ד ואח"כ ממשיך את החיים כמו שאר בני גילו, הוא התנהג כרגיל ואף הסכים לצאת לקניות קצרות במכולת השכונתית. כמובן שר' יחזקאל המשיך לתת כל כמה שעות 3 פרוטות לצדקה כך כל ימי המלחמה עד סיומה של המלחמה ביום שישי י' סיון תשפ"א.

מאותו ערב שהתחיל לתת את המטבעות לצדקה עד סוף המלחמה נשמעו בעירו לא יותר מ 5 אזעקות, בכולם מוישי התנהג בגדר הרגיל, הפלא העצום התברר מרגע לרגע שבעוד בשאר רחבי ארץ הקודש הטילים המשיכו לשרוק מעל ראשיהם המבוהלים של תושבי גוש דן והשרון ואפילו ירושלים, בעירו הדרומית לא היו יותר מ 5 אזעקות.

כל תושבי העיר דיברו ביניהם על הפלא העצום שכאילו שכחו מחבלי החמאס הארורים את העיר שלנו, רק ר' יחזקאל שיער לעצמו את הסיבה האמיתית שבשלה פסקו האזעקות לפלח את עירו .

חודש אייר תשפ"א, מבצע שומר החומות בשיאו, עם ישראל כולו נמצא בחרדה אימה, לראשונה גם תושבי המרכז וגוש דן בטווח הטילים המאיימים, בעיר דרומית רחוקה בשעת ערב מאוחרת יושב לו ר' יחזקאל שליט"א מחנך דגול ומוערך בחדר הממ"ד שבביתו מנסה להירגע מהיום העמוס והקשה שעבר עליו, בנו בכורו מוישי הי"ו לקח ממש קשה את האזעקות המפלחות מידי פעם את שמי העיר, מוישי ילדו היקר סה"כ בגיל 9 לא מסכים לעזוב את חדר הממ"ד אף לא לרגע, בכל פעם שאזעקה נשמעת הוא פורץ בצווחות אימה, הוא מכניס את כל הבית לאווירה פחדנית והיסטרית, כל ניסיונות ההרגעה לא ממש עוזרות, הילד בשלו, מסרב לצאת מחדר הממ"ד אף לא לרגע, אפילו בלילות הוא לא יושן רגוע וכל כמה דקות מתעורר אחוז אימה, אביו ר' יחזקאל שליט"א אובד עצות, בתור מחנך דגול הוא ממש לא הבין איך כל שיטות החינוך וההרגעה הידועות שלו שעזרו למאות ילדים לא משפיעים על ילדו כהוא זה, לאחר שכמעט והתייאש נזכר הוא לפתע בגמרא הידועה האומר סלע זו לצדקה בשביל שיחיו בני, ובשביל שאזכה בה לחיי העולם הבא - הרי זה צדיק גמור. (ראש השנה ד, א)

הוא החליט שאחרי כל השיטות וההשתדלויות המרובות שעשה עד עכשיו, כעת הגיע הזמן לשרר את המושכות וכמו יהודי פשוט לסמוך אלא על אביו שבשמים ולנסות לקיים בתמימות ופשיטות מה שמופיע במקורות תורתנו הקדושה, הוא לא בזבז את זמנו וחיש מהר לקח שטר של 50 ש"ח ופנה לחנות הקרובה לביתו שעוד נותרה פתוחה בשעה מאוחרת זו, הוא נכנס לחנות ובפיו בקשתו "אם אפשר לפרוט בבקשה את השטר הזה למטבעות של עשר אגורות ושקלים" המוכר בחנות חשב שאולי דעתו של האדם שעומד מולו השתבשה עליו בחסות המלחמה, אך הוא בשלו, רוצה הוא בבקשה מטבעות של עשר אגורות ושקלים וכמה שיותר... כשהבין המוכר בחנות שלפניו עומד אדם נחוש הסכים בחפץ לב להיפטר משקית מלאה במטבעות של שקלים ועשרות אגורות, ר' יחזקאל הודה למוכר נרגשות והוא בתגובה אומר לו בחיוך "תגיע כל יום ואביא לך כפול מזה..".

מיהר ר' יחזקאל לביתו, כשנכנס לביתו קרא לזוגתו שתחיה ושטח בפניה את תוכניתו לימים הקרובים, וכך אמר לה, אנחנו הרי ניסינו את כלל ההשתדלויות שלנו בקשר לחרדות הקשות שאופפות את בנינו מוישי היקר, אנחנו את שלנו עשינו וכעת אנו

מכאן אפשר להסיק וללמוד על החשיבות שבמעשה קטן של אדם הוא יכול להציל את בנו יקירו ובזכותו עיר שלמה התחמקה מאזעקות וטילים, אנו בוודאי לא יודעים חשבונות שמים אך בוודאי שזכות הצדקה באמונה פשוטה ותמימה עמדה לזכותו ללא שום ספק ועזרה לבנו מוישי להרגע מהאימה הגדולה שבו היה ולעצור את הטילים מלבוא בשערי העיר כמו שכבר אמרו רבותינו (במסכת קדושין דף מ ע"ב), לעולם יראה אדם את עצמו, חציו חייב וחציו זכאי, עשה מצוה אחת, אשריו, שהכריע את עצמו לכף זכות, וברמב"ם (הלכות תשובה פרק ג, ח) עשה מצוה אחת--הרי הכריע את עצמו והכריע את כל העולם כולו לכף זכות, וגרם להן תשועה והצלה. זה הוא שנאמר "וצדיק, יסוד עולם" (משלי י, כה), זה שצדיק עצמו הכריע את כל העולם כולו והצילו. (המעשה מבוסס על סיפור אמיתי)

עוברת לה שנה וחודשיים, ביום שישי ח' באב תשפ"ב פתח צה"ל את מבצע "עלות השחר" בסיכול ממוקד של מפקד החטיבה הצפונית של הג'יהאד האסלאמי ברצועת עזה, ר' יחזקאל מיודענו שומע כמו כל עם ישראל את החדשות המדאיגות על חשש מלחמה נוספת בדרום, הוא לא מבזבז את זמנו וחיש מהר אץ רץ לחנות לפרוט שוב שטר של 50 ש"ח למטבעות, כבקיא ורגיל הוא חוזר לביתו ומבקש מזוגתו להתחיל לתת 3 פרוטות לצדקה כל כמה שעות, אחרי שלושה ימים הפסקת האש נכנסה לתוקפה, ולא תאמינו, אפילו אזעקה אחת לא נשמעה בעירו! בשאר ערי הדרום התושבים הופגזו ללא הרף בטילים, אך בעירו לא נשמעה אפילו אזעקה אחת, שם העיר שבה התרחש הנס המדובר הלוא היא קרית גת יצ"ו, בזמן שברוב ערי הדרום נשמעו האזעקות הרי שבקרית גת לא נשמעה אפילו אזעקה אחת.

רוצים לקבל את 'לקראת שבת' מדי שבוע ישירות למייל? **שלח מייל ל- dirshu@dirshu.co.il**

יהלומים מגדולי ישראל

כשראה דודי שהרבי לא שולח לו כוס יין, הרהר לעצמו: הרי אמש נכנסתי לקבל 'שלום' מהרבי והוא אמר שאני 'אורח חשוב לשבת', והוא הרי יודע שאני כאן. אם כך, אם אינו משגר לי יין סימן שאין הדבר תלוי אלא בי ועלי לשוב בתשובה...

עליכם, עליכם שלום. א חשוב'ער גאסט אויף שבת' [=אורח חשוב לשבת], וכך דודי נוכח לראות שהרה"ק מקבלו בסבר פנים יפות. אולם ר' שלום פויגל עדיין כעס עליו על שבא ללא רשות. בליל שב"ק בעריכת השלחן היו הבחורים 'בנן של קדושים' עומדים אחורי כסאו של הרה"ק מבעלזא, ור' שלום פויגל היה מזכיר את שמותיהם והרה"ק היה משגר להם כוס יין לברכת לחיים. כיון שרצה ר' שלום ללמד את דודי לקח לא הכיר את שמו בעת הזכרת שמות הבחורים, והרה"ק לא שיגר לו יין. כיון שראה זאת דודי ערך חשבון נפשו: הן נטלתי ברכת שלום מהרה"ק בליל שישי, והוא אמר שאני אורח חשוב לשבת. והריהו יודע שהנני כאן, ואם אין הוא משגר לי יין, הרי זה סימן שאין הדבר תלוי אלא בי ומוטל עלי לשוב בתשובה. החל דודי מהרהר בתשובה עד שנטפה דמעה מעיניו. כיון שהחל מהרהר בתשובה שמע את קולו של הרה"ק אומר: "שלום, הבא נא כוס נוספת ומזוג לתוכה יין", ואח"כ שאל: "האם היא כבר מלאה?" וחזר ושאל שוב, ושוב, וכאשר התמלאה הכוס אמר: "תן אותה לאשר ישעיי".

(גיליון 'נעם החיים')

סיפר כ"ק האדמו"ר מזידיטשוב-ווערצקי שליט"א: מעשה פלא סיפר לי דודי האדמו"ר מזידיטשוב בורו פארק, הרה"צ רבי אשר ישעי' אייכנשטיין. הוא למד בישיבה דחסידי בעלזא בראשית שנותיה, והוא היה 'יוצא ונכנס' מעט בבית הרה"ק מבעלזא בתל אביב, בהיותו קרוב משפחה נכד לצדיקי בית בעלזא. הגבאי ר' שלום פויגל לא חיבב את הדבר שתלמידי הישיבה באים מירושלים לתל אביב, כי לא רצו שיצאו הבחורים מבין כתלי הישיבה, לכן היה איזה סדר אילו בחורים מותרים לבוא ובאיזה זמן. אולם כיון שדודי היה קרוב משפחה, והוא ידע שכדאי לשבות בשבת בצל קדשו של הרה"ק מבעלזא, קם ונסע לתל אביב ללא רשות. כשראהו ר' שלום פויגל התרעם עליו על שבא ללא רשות. דודי ניסה להצטדק על שהוצרך לבוא לתל אביב לבקר אצל רופא שיניים, אולם ר' שלום פויגל לא קיבל את דבריו. בליל שישי לאחר תפלת ערבית כאשר נכנס דודי ליטול ברכת שלום מהרה"ק מבעלזא כנהוג, אמר הרה"ק מבעלזא בזה הלשון: "שלום עליכם, עליכם שלום. שלום עליכם, עליכם שלום. שלום עליכם"

האם מותר לכרוך גמרא קרועה ולמוכרה במחיר מלא?

משולחנו של הרה"ג רבי מרדכי הלוי שוורצבורד שליט"א מורה הוראה 'נאות שמחה' - מודיעין עילית

ח"מ (סי' רכ"ח סעיף ט') שאסור לצבוע כלים ישנים כדי שיראו כחדשים. השיב המוכר הרי הגמרא משמשת ללימוד אותו דבר, רק לא רואים את הפגם. הצדק עם מי? תשובה: השאלה היא בהחלט שאלת חכם, והדעת נוטה להתיר כיון שהגמרא היא טובה לגמרי ורק כשרואים את הקרע שבכריכה זה מכוער, וכאשר זה מכוסה בדבק הרי זה באמת שלם, ודומה למש"כ הסמ"ע בשם הטור שמותר לצבוע חדשים כדי ליפותן, ויש לחלק.

שאלה: בחנות ספרים מוכרים גמרות לבחורי ישיבות מהוצאה משובחת שעולה מעל מאה ש"ח כל גמרא, והנה בכמה גמרות נהיה פגם בכריכה, קרע קטן באופן שלא מפריע ללומד, אך ברור שלא ניתן למכור גמרות אלו במחיר מלא כיון שאף אחד לא ירצה גמרא חדשה שיש בה פגם. הגה אפוא המוכר רעיון ומסר את הגמרות לכורך שיכרוך אותם עם דבק בד שמכסה על מקום הפגם, ומכר אותם במחיר של 10 ש"ח יותר מגמרא רגילה כיון שזה כרוך. אמר לו חברו שנראה לו שזה רמאות, כמו שנפסק בשו"ע

דקה מתוקה - 60 שניות מרתקות על הדף היומי

מדוע החזון איש בא בחלום לרבי ניסים קרליץ?

כתובות דף נג

חזייה דלא הוה ניהא ליה גילוי מן השמים...

והנה בחול המועד סוכות, ביקש לשוב ולעיין בסוגיא. הוא קרא לחתנו שעמו למד את כל הסוגיא, ואמר לו להפתעתו כי צריכים ללמוד את הסוגיא מחדש... שאלו חתנו: הרי כבר הכרענו בזה ומה קרה עתה? בתחילה לא רצה לגלות, אבל אחרי שנשאל שוב ושוב אמר את הדברים המדהימים הבאים: "חלמתי שאני יושב וכותב את מסקנתי להלכה. לפתע מגיע החזון איש ומבטל זאת בתנועת יד, ומושך את הדף מהמחברת... הבנתי שהוא לא מרוצה, אז צריכים ללמוד את הסוגיא מחדש, והיה אם ייצא לנו שוב אותה מסקנה, מה אפשר לעשות. אבל אם ייצא אחרת צריך לשנות". רבי ניסים עיין שוב בנידון, ואכן המסקנה יצאה להיפך ממה שהסיקו בראשונה.

(גליון איש לרעהו)

ידועה אמרתו של החזון איש שיש בדורו שלושה אנשים שיכולים לחזור בהם בפומבי ממה שאמרו, ושנים מהם: הגאון רבי חיים עוזר גרודז'ינסקי זצ"ל ובעל ה"שרידי אש". והוסיף על כך הגרא"ל שטיינמן זצ"ל שכיום שמכירים את הגאון רבי ניסים קרליץ זצ"ל אפשר להוסיף גם אותו שהיה "מודה על האמת" שאין כדוגמתו. על הסייעתא דשמיא שהיה לרבי ניסים להודות על האמת, כחפצו הטהור, סיפר לנו הרה"ג ר"ש גריינמן שליט"א: לפני שבע שנים בזמן שעסק רבי ניסים ב"שיעורי אכילה ביום הכיפורים", ודן האם מחשבים את החלל שיש באוכל והאם הולכים כפי המצב של האוכל ביד, או כפי שנמצא בפה, והיו לו כמה ראיות לכאן ולכאן, ולבסוף הכריע כאחד הצדדים, זה היה בין כסא לעשור.

כיצד אפשר לחשוש מבלי לחשוף?

הצטרפו אלינו ללימוד היומי בספר חפץ חיים

ראה בדקדוק את כל הפרטים ולא ידע את כל הנסיבות, ובכך לא יעלה בלבו ספק, אלא רק יחשוש כדי שידע לנהוג בזהירות. וכעין זה הביא בשו"ת לחפץ בחיים (ח"ד סימן ט) מדברי החרדים (פט"ו אות לג) שכתב, שאמרו חז"ל 'כל אדם יהיה בעיניו כליסטים ומכבדו כרבן גמליאל', והקשה החרדים, הרי אמרו חז"ל במקום אחר 'והוי דן את כל האדם לכף זכות? ותירץ, שצריך שכל אדם יהיה בעיניו כצדיק גמור לכבדו בלב שלם, אבל לענין להישמר ממנו יחשדוהו לרשע, וזה מה שאמרו חז"ל לענין איסור לשון הרע, שלא מקבלים לשון הרע אבל מיחש חיישינן כדי להישמר ממנו עכ"ל, מוכח מדבריו שהדרך לעשות כן היא, שבלבו לא יהיה עליו ספק כלל ויהיה בעיניו ובבלבו כצדיק גמור, ורק לענין הנהגתו יש לו לחשוש.

בהלכות הנלמדות היום בחפץ חיים (רכילות כלל ה' סעיפים ג-ד) חוזר רבנו על הכלל הנוגע גם לגבי איסור לשון הרע, שכאשר הרכילות שהאדם שמע נוגעת אליו למעשה על להבא, הותר לו לחוש לכך בלבד, אך לא להאמין ולקבל את הדברים בלבו - "ולכן צריך להיזהר מאוד כשמע שאחד דבר עליו או עשה לו כך וכך, או רוצה לעשות לו כך וכך, שלא להאמין בדבר רק בדרך חשש בעלמא, דהיינו לשמור עצמו ממנו, ולא בגדר ספק, דמעמידין לאדם בחזקת כשרות ומסתמא לא עשה לו רעה ולא גנהו..."

כיצד אפוא יוכל האדם להיזהר בדבר זה, שמצד אחד הותר לו לחשוש חשש בעלמא, ומצד שני עליו להיזהר שלא יעורר חשש זה אפילו ספק בלבד? בביאורים ומוספים שבמהדורת 'דרשו' מביאים משו"ת תשובות והנהגות (יו"ד ח"א סימן תקנה), שהעצה לכך היא שילמד זכות כפי האפשר על השני, שאולי לא

* תוכנית יומית מענייני דיומא
בהגשת הרב אברהם פוקס

* שיעורי משנה ברורה לפי
סדר דף היומי בהלכה

* מידע כולל לנבחני דרשו על מועדי
המבחנים מסלולי הלימוד ועוד

* שיעורים על הדף היומי ועל כל
הש"ס ממבחר מגידי השיעורים

* שיעורי משניות על מסכת
שביעית לתוכנית קניין שביעית

* שיעורים מבוארים בעיון לביאורי
תוס' על פי סדר הדף היומי

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' *4992 או 077-2222-666

'ויברך אותה בשמחה רבה'

על איזו ברכה אומר ה"משנה ברורה"
לברך אותה בשמחה רבה?
זכור לך משהו מפעם?

**עוד שבוע זה מתחיל...
זו ההזדמנות שלך!**

בעוד כשבוע מסיימים לומדי דף היומי בהלכה את
הלכות תפילין, ומתחילים בענייני ברכות השחר ותפילה
הלכות יום יומיות שכדאי מאוד ללמודם.

הצטרף גם אתה כבר היום ותזכה להיות מאלה
שנאמר עליהם 'מובטח לו שהוא בן עוה"ב'.

לקבלת פרטים:

מוקד דרשו 02-5609000

ניתן להירשם גם בעמודות נדרים פלוס

האם מותר לכתוב דברי חולין על דף שכתוב בו מאמר חז"ל?

ולא בדיבור בלבד - כגון קלף שְׁעוּבָד לְשֵׁם כתיבת ספר תורה - אסור להשתמש בו לצורכי חולין. ובדומה לכך, אסור לכתוב דברי חולין על שארית נייר שהחלו לכתוב עליו אפילו אות אחת של דברי תורה. אולם, אם התנו מראש בשעת ייצור החפץ לְשֵׁם הקדושה, או בשעת הקצאת החפץ לקדושה, שאם ירצו יוכלו להשתמש לצורכי חולין - מותר להשתמש בו אף לצורכי חולין גם אם כבר השתמשו בו לקדושה, ולבד שלא יהיה זה שימוש של בזיון.

[שו"ע מב, ג, ומשנ"ב יז-כא ו"כ; וראה ביה"ל א, ד"ה מותר, וד"ה משל; ביאורים ומוספים דרשו, 32]

כפי שלמדנו, חפץ שהוקצה לשימוש לקדושה - דהיינו, לצורך גוף הקדושה, כגון קלף לספר תורה; (ולא לתשמיש קדושה, כגון נרתיק של תפילין) - אך עדיין לא השתמשו בו לקדושה, מותר להשתמש בו לצורכי קדושה פחותה יותר. ובאופנים מסוימים מותר להשתמש בו אף לצורכי חולין (ראה במקורות). אולם, לאחר שכבר השתמשו בחפץ לגוף הקדושה, אסור להשתמש בו אף לצורכי קדושה פחותה יותר.

וחפץ שהוקצה לצורך גוף הקדושה באמצעות פעולה מסוימת,

תשובת החפץ חיים: האם מותר לתלוש את כל דפי הש"ס כדי לצלמם?

על כך השיב החפץ חיים: אם מדובר בדפים של ש"ס שטרם למדו בו, בוודאי מותר לתולשם, כי הדפסתם אינה אלא 'הזמנה' לקדושה, וכלל הוא בידינו: "הזמנה לאו מילתא היא". ואפילו אם למדו בש"ס זה - נדמה שהמנהג הוא להתיר את קלקול הספר הישן לצורך הדפסתו מחדש, אם יהיה ריבוי בכבוד שמים על ידי ההדפסה החדשה, דהיינו, שימכרו עותקים רבים במחיר השווה לכל נפש, ורבים יוכלו לקנותם. [ביאורים ומוספים דרשו מב, 34, בהרחבה ע"פ המקור]

בשנת תרפ"ד, נשאל רבנו החפץ חיים זצ"ל שאלה מעניינת: אדם בשם רבי אליעזר הכהן רפפורט, רצה להדפיס את הש"ס מחדש, ולפי האמצעים שעמדו אז לרשותו, אפשרות ההדפסה היתה על ידי צילום דפי ש"ס שהיה ברשותו, דף אחרי דף. לצורך ההדפסה באופן זה - שכונה 'צינוקורף' - הוצרכו לתלוש את כל דפי הש"ס בזה אחר זה, ולצלמם. שאלתו של רבי אליעזר היתה - האם מותר לתלוש את הדפים, או שיש בכך משום בזיון הקודש?

האם צריך לגנוז את פסולת הנייר הנוצרת מקדיחת ספרי קודש לצורך כריכה?

הדפסתם נחשבת יותר מ'הזמנה' בעלמא, ויש להקפיד על קדושתם גם כשעדיין לא למדו בהם.

וכשקודחים בספרים לצורך כריכתם בחוטים - כנהוג בימינו בכל אתר - מותר להשליך את לאשפה את פסולת הנייר הנוצרת מהקדיחה; אך יש להקפיד שהחורים יעברו על גבי השוליים של דפי הספר, ולא במקום שכתובות בו אותיות הספר.

[ביאורים ומוספים דרשו מב, 34, וראה עוד שם]

על פי האמור בתשובת החפץ חיים הנ"ל, ספרי קודש שטרם למדו בהם, לא חלה עליהם קדושה. ועם זאת, ההיתר של החפץ חיים לא ניתן אלא לתלישת הדפים על מנת לצלמם, אך אין היתר לנהוג בזיון בגוף הספר עצמו, למרות שלא למדו בו. וכמו כן, אין להניח ספר מודפס שלא למדו בו על גבי הקרקע; ויש שהקלו להניחו על גבי משטח דק, גם כשאין בגובהו טפח.

ויש מהאחרונים שכתב, שרק ספרי תורה שבעל פה אינם מתקדשים כל עוד לא למדו בהם; אבל ספרי תורה שבכתב -

* קופסאות התפילין, המכסות את 'בְּתֵי' התפילין, דינן כ'תשמיש קדושה'. ואף אם נשברו באופן שאינן ראויות לשמש לתפילין, אסור להשתמש בהן לצורך אחר, והן טעונות גניזה.
* טלית אינה נחשבת כחפץ של קדושה, ולכן, נרתיק הטלית אינו נחשב כ'תשמיש קדושה', ומותר להכניס לתוכו חפצים אחרים.
* חפץ של קדושה שעדיין לא השתמשו בו, מותר בשימוש לצורך קדושה הפחותה ממנו, ובמקרים מסוימים, אף לצורכי חולין. ואף אם הקצו את החפץ לצורך הקדושה, אין האיסור חל עליו כל עוד לא השתמשו בו.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

האם ניתן להדק את הקשר של תפילין של יד ל'בית' באמצעות גיד?

לבית בכל עת, דהיינו, אף בזמן שהתפילין מונחות בנרתיקן. ויש שנהגו לקשור את הקשר אל הבית באמצעות גיד, כדי להבטיח את הצמתו לבית בכל עת; אך אם הגיד מקיף את התפילין מתחתיהן, יש להימנע מכך, מחשש לחציצה בין התפילין ליד. ויש שנהגו לתחוב חתיכת עור בתוך ה'מעברתא', ובכך נוצר לחץ על הרצועה והיא מהודקת למקומה, והקשר אף הוא נותר צמוד לבית.

[שו"ע כז, ב, משנ"ב י, וביה"ל ד"ה יש; ביאורים ומוספים דרשו, 9]

בנקודת היציאה של רצועת התפילין של יד מה'מעברתא' (מקום המעבר של הרצועה בתפילין), עושים קשר, ובו צורת האות 'יוד'. ויש לעשות את הקשר בצידו הימני של ה'בית', כדי שבשעת הורדת היד למטה לאחר הנחת התפילין על הזרוע השמאלית, יהיה הקשר סמוך ללב. ויש אומרים, שזהו 'דינא דגמרא'. ויש להקפיד שהקשר יהיה צמוד לבית במשך כל שעת ההנחה, ובזוהר הקדוש החמיר מאוד בענין זה; ויש שכתבו שאף דין זה מקורו בגמרא. ויש שכתבו, שצריך להקפיד שהקשר יהיה צמוד

הלוח היומי

א' אלול | רבי יעקב אריה ב"ר אברהם ניימן זצ"ל, ר"י אור ישראל ובעל דרכי מוסר

בשנת ב' אלפים תמ"ט, משה רבינו עולה להר בפעם השלישית לקבל לוחות שניות, והעבירו שופר במחנה 'משה עלה להר' שלא יטעו עוד אחר ע"ז, והוי עת רצון (מ"ב ר"ס תקפ"א).

ביום זה נהרגו שאול ובניו לאחר שנפלו על חרבותיהם במלחמה שניהלו כנגד הפלשתים הארורים: "וַיִּקְנֶן דָּוִד, אֶת-הַקֵּינָה הַזֹּאת, עַל-שָׂאוּל, וְעַל-יְהוֹנָתָן בְּנוֹ; וַיֹּאמֶר, לְלִמְד בְּנֵי-יְהוּדָה קִשֶׁת, הִנֵּה כְּתוּבָה, עַל-סֵפֶר הַיָּשָׁר; הַצְבִּי, יִשְׂרָאֵל, עַל-בְּמוֹתֶיךָ, חָלָל: אִיךָ, נָפְלוּ גְבוּרִים" (שמואל בעל, פ"א פסוקים י"ז - י"ט)

בשנת ד' אלפים תשצ"ח, צבא שמואל הנגיד מביס את חיל אבו עבאס, וקובעו ליו"ט לו ולזרעו אחריו.

יארצייט:

ס': רבי דוד הנגיד ב"ר אברהם זצ"ל, נכדו של הרמב"ם, אשר שימש כנגיד לקהילות היהודים במצרים, סוריה ובארץ ישראל.
תנ"ד: רבי שמואל ב"ר אברהם אבוהב זצ"ל, בעל דבר שמואל וספר הזכרונות.
תקכ"ו: רבי אברהם חיים ב"ר שמואל פיווש הכהן כץ זצ"ל, בעל ארץ החיים.
תרמ"ד: רבי חנוך דב ב"ר שמואל זצ"ל, מאלסק, בעל לב שמח.
תשכ"ו: רבי יוסף ב"ר צלאח אברהם דורי זצ"ל, בעל יוד זעירא.
תשמ"ג: רבי יעקב אריה ב"ר אברהם ניימן זצ"ל, ר"י אור ישראל ובעל דרכי מוסר.

שפע לכל השנה

הרה"ק רבי מרדכי מלכוביץ נסע פעם בחודש אלול, ובדרך שמע ערל זקן אחד אומר לחבריו: "שמעו נא חברי, מי שלא עובד בחודש זה בכל כוחו (שאז אוספים את התבואה והפירות) לא יהיה לו מה לאכול כל ימות השנה". קרא הצדיק לאנשיו ואמר להם: "אתם לא שומעים מה שהוא אומר?!"

(תורת אבות עמ' קכג)

נשתדל לנצל את חודש אלול כראוי ולהוסיף בתפילה ובעבודת ה' שהרי בחודש זה תלוי השפע של כל השנה ברוחניות ובגשמיות

לפתוח את היום בטוב...

הצטרף אלינו וקבל את המייל היומי של 'דרשו'
'הפוח בכל יום' לתיבת המייל שלך

ככה מתחילים יום טוב במיוחד

סיפורים • חיזוקים • הלכה יומית • כתבות וראיונות • פרשת שבוע

להצטרפות נא שלחו מייל לכתובת

dirshu@dirshu.co.il

לתשומת לבכם: התמונות המוצגות כאן יש עליהם זכויות יוצרים ואין להשתמש בכל שימוש שהוא ללא היתר בכתב

העלון מופץ לזיכוי הרבים, אנא הימנעו מקריאה בשעת התפילה וקריאת התורה

דרשו | רח' הקבלן 45 ירושלים | 02-5609000 | לשאלות ופניות בכל נושא: dirshu@dirshu.co.il